

מגילת העצמאות

ישראל

הממשלה הזמנית

עיתון רשמי

מס' 1 תל-אביב ה' באייר תש"ח 14.5.1948 עמ' 1

הכרזה על הקמת מדינת ישראל

בארץ-ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי.

לאחר שהוגלה העם מארצו בכוח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו, ולא חדל מתפילה ומתקוה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית.

מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגינים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקידמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

בשנת תרנ"ז (1897) נתכנס הקונגרס הציוני לקול קריאתו של הוגה חזון המדינה היהודית תיאודור הרצל והכריז על זכות העם היהודי לתקומה לאומית בארצו.

זכות זו הוכרה בהצהרת בלפור מיום ב' בנובמבר 1917 ואושרה במנדט מטעם חבר הלאומים, אשר נתן במיוחד תוקף בין-לאומי לקשר ההיסטורי שבין העם היהודי לבין ארץ-ישראל ולזכות העם היהודי להקים מחדש את ביתו הלאומי.

השוואה שנתחוללה על עם ישראל בזמן האחרון, בה הוכרעו לטבח מיליונים יהודים באירופה, הוכיחה מחדש בעליל את ההכרח בפתרון בעית העם היהודי מחוסר המולדת והעצמאות על-ידי חידוש המדינה היהודית בארץ-ישראל, אשר תפתח לרווחה את שערי המולדת לכל יהודי ותעניק לעם היהודי מעמד של אומה שוות-זכויות בתוך משפחת העמים.

שארית הפליטה שניצלה מהטבח הנאצי האיום באירופה ויהודי ארצות אחרות לא חדלו להפעיל לארץ-ישראל, על אף כל קושי, מניעה וסכנה, ולא פסקו לתבוע את זכותם לחיי כבוד, חירות ועמל-ישרים במולדת עמם.

במלחמת העולם השנייה תרם הישוב העברי בארץ את מלוא-חלקו למאבק האומות השוחרות חירות ושלום נגד כוחות הרשע הנאצי, ובדם חייליו ובמאמצו המלחמתי קנה לו את הזכות להמנות עם העמים מייסדי ברית האומות המאוחדות.

ב-29 בנובמבר 1947 קיבלה עצרת האומות המאוחדות החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל; העצרת תבעה מאת תושבי ארץ-ישראל לאחוז בעצמם בכל הצעדים הנדרשים בצדם הם לביצוע ההחלטה. הכרה זו של האומות המאוחדות בזכות העם היהודי להקים את מדינתו אינה ניתנת להפקעה.

זו זכותו הטבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו הריבונית.

לפיכך נתכנסנו, אנו חברי מועצת העם, נציגי הישוב העברי והתנועה הציונית, ביום סיום המנדט הבריטי על ארץ-ישראל, ובתוקף זכותנו הטבעית וההיסטורית ועל יסוד החלטת עצרת האומות

המאוחדות אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל.

אנו קובעים שהחל מרגע סיום המנדט, הלילה, אור ליום שבת ו' אייר תש"ח, 15 במאי 1948, ועד להקמת השלטונות הנבחרים והסדירים של המדינה בהתאם לחוקה שתיקבע על-ידי האספה המכוננת הנבחרת לא יאוחר מ-1 באוקטובר 1948 - תפעל מועצת העם כמועצת מדינה זמנית, ומוסד הביצוע שלה, מנהלת-העם, יהווה את הממשלה הזמנית של המדינה היהודית, אשר תיקרא בשם ישראל.

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות.

מדינת ישראל תהא מוכנה לשתף פעולה עם המוסדות והנציגים של האומות המאוחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום 29 בנובמבר 1947 ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ-ישראל בשלמותה.

אנו קוראים לאומות המאוחדות לתת יד לעם היהודי בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך משפחת העמים.

אנו קוראים - גם בתוך התקפת-הדמים הנערכת עלינו זה חדשים - לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמור על שלום וליטול חלקם בבנין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושווה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.

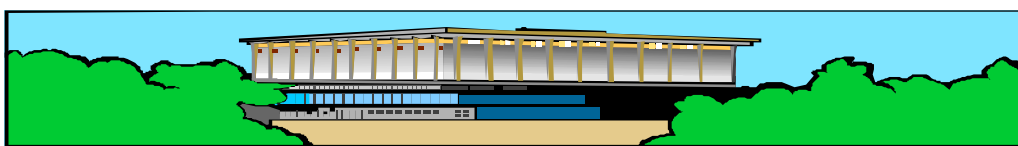
אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקידמת המזרח התיכון כולו.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמוד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת ישראל.

מתוך בטחון בצור ישראל הננו חותמים בחתימת ידינו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה הזמנית, על אדמת המולדת, בעיר תל-אביב, היום הזה, ערב שבת, ה' אייר תש"ח, 14 במאי 1948.

919 2-ז'ריון

צ'ינא אולטרי, מרצ'ו 2(16), יצחק 2-123, אליהו ברליון, פ'ילי ברנשטיין, הרב וולף זולצ, מאיר ז'רבוסקי, יצחק ז'רבוסקי, צ'ר אברהם ז'רבוסקי, אליהו צ'ריון, מאיר וולף-קובני, צ'ר והרשטא, הרב ורצ' ורצ'ו, הרב ק'למן כהנא, ס'צ'יה כובאשו, הרב יצחק מאיר איון, מאיר צ'ר איוןשטיין, צ'ר אריא, זולצ'ר מאורסון, (אוס ני), צ'ר ס'ל, הרב יהוצ'ה איו כהנא פ'ישלן, צ'ר צ'ר פ'קס, אהרן צ'ריון משה קוארני, אלוז'ר קפ'לן, אברהם ק'רצ'לן, פ'אניס רוצ'ב'אט, צ'ר ר'אצ, ברל רפ'אוי, מרצ'ו ש'ט'ר, 2-113-110 ש'ט'ר(צ'ר), כ'ור ש'ט'ריא, משה ש'ט'ריא, משה ש'ט'ר.

הכרזת העצמאות

Eléments pour votre commentaire

ב-14 במאי 1948 - ה' באייר התש"ח הכריזו חברי מועצת העם על הקמת המדינה. ניתן לחלק את ההכרזה לארבעה חלקים: החלק המתאר את תולדות העם היהודי, את מאבקו לחידוש חייו המדיניים ואת ההכרה הבין-לאומית בזכותו זו; החלק האופרטיבי, המצהיר על הקמת המדינה; החלק המצהיר על העקרונות שינחו את מדינת ישראל; והפנייה אל האו"ם, אל התושבים הערבים של המדינה, אל מדינות ערב ואל יהדות הגולה.

אף על פי שאין לראות בהכרזה חוק או מסמך משפטי רגיל, יש לה תוקף משפטי, והחלק הראשון שבה שימשו את בית המשפט העליון למטרות של פרשנות נורמטיבית. החלק השני והשלישי הנו מקור ההסמכה הראשון במשפט הישראלי.

היו שנטו לראות בהכרזת העצמאות, ובעיקר בחלקה ההצהרתי, חוקה, אולם בסדרה של החלטות קבע בית-המשפט העליון, שאין להכרזה תוקף של חוק קונסטיטוציוני ושאינן הוא חוק עליון אשר באמצעותו ניתן לבטל חוקים ותקנות הסותרים אותו.

La Déclaration d'Indépendance

La Déclaration d'Etablissement de l'Etat d'Israël, signée le 14 mai 1948 par les membres du Conseil national, représentant la communauté juive du pays et le mouvement sioniste à l'étranger, constitue le credo politique de la nation: l'impératif historique de la renaissance d'Israël; le cadre d'un Etat juif démocratique fondé sur la liberté, la justice et la paix conformément au message des prophètes d'Israël et l'appel à des relations de bon voisinage avec les Etats arabes voisins pour le plus grand profit de l'ensemble de la région.

Extrait de la Déclaration d'Indépendance de l'Etat d'Israël

"Erets Israël (le Pays d'Israël) est le lieu où naquit le peuple juif. C'est là que se forgea son identité spirituelle, religieuse et politique. C'est là qu'il acquit son indépendance et créa des valeurs culturelles d'une portée à la fois nationale et universelle. C'est là qu'il fit don au monde entier de l'éternel Livre des Livres.

... les juifs s'efforcèrent au long des siècles de revenir dans le pays de leurs ancêtres... ils ont défriché les déserts, ressuscité la langue hébraïque, construit des villes et des villages et créé une communauté en pleine expansion, contrôlant sa vie économique et culturelle, recherchant la paix mais sachant aussi se défendre...

L'Etat d'Israël sera ouvert à l'immigration juive... stimulera le développement du pays pour le plus grand profit de tous ses habitants; il sera fondé sur les principes de liberté, de justice et de paix prônés par les prophètes d'Israël; il assurera à tous ses habitants une totale égalité des droits sociaux et politiques sans distinction de religion, de race ou de sexe; il garantira la liberté de culte, de conscience, de langue, d'éducation et de culture; il assurera la protection des Lieux saints de toutes les religions et sera fidèle aux principes de la Charte des Nations unies.

Nous tendons la main à tous les pays voisins et à leurs peuples et nous leur offrons la paix et des relations de bon voisinage; nous les invitons à coopérer avec le peuple juif rétabli dans sa souveraineté nationale."

מלחמת העצמאות

המלחמה הראשונה בין ישראל לבין מדינות ערב שהחלה ערב הקמת המדינה ונמשכה עד ינואר 1949. המלחמה פרצה עקבות דחיית מדינות ערב והוועד הערבי העליון (הפלסטיני) את תוכנית החלוקה של האומות המאוחדות - החלטת העצרת הכללית 181 של האומות המאוחדות מ-29 בנובמבר 1947. עוד בעת הוויכוח בעצרת הכללית של האו"ם, איימו נציגי המדינות הערביות להשתמש בכוח כדי למנוע ביצוע ההחלטה.

שלב א': 29 בנובמבר 1947 - 31 במרס 1948 האלימות הערבית התפרצה יום אחרי קבלת החלטה 181. יריות נורו על אוטובוס יהודי בקרבת נמל התעופה לוד, ושבתה כללית שהוכרזה על-ידי הוועד הערבי העליון הביאה לידי הצתתו ושדירתו של הרובע המסחרי היהודי שליד שער יפו בירושלים. בארץ היו עדיין כ-100,000 חיילים בריטיים, וכוחם עלה בהרבה על זה של הכוחות הלוחמים משני הצדדים. אולם המדיניות הבריטית היתה שלא להתערב בלוחמה בין שני הצדדים, אלא כדי לשמור על ביטחונם של כוחותיהם ומתקניהם. במשך תקופה זו היתה הפעילות הצבאית הערבית מורכבת מצליפות והטלת פצצות לעבר התחבורה היהודית לאורך הכבישים המרכזיים, ולעבר שכונות יהודיות מבודדות בערים מעורבות וביישובים מרוחקים.

ההגנה, הזרוע הצבאית של היישוב המאורגן, התרכזה תחילה באמצעים הגנתיים, בהקפידה להגביל פעולות תגמול כנגד האתראים הישירים להתקפות. לעומתה האצ"ל, המחתרת שלא קיבלה את מרות המוסדות הרשמיים, ביצע פעולות תגמול ללא אבחנה, כמו במקרה בו הונחה פצצה בשוק ערבי. בין דצמבר 1947 לינואר 1948 עשו הערבים, בעזרת מתנדבים ממדינות ערב השכנות, כמה ניסיונות לכבוש יישובים יהודיים מרוחקים (כפר-עציון, טירת-צבי, כפר-סאלד), אך נהדפו על-ידי מגיניהם היהודים.

פעולות טרוריסטיות, שנעזרו במקרים מספר בעריקים בריטים, היו מוצלחות יותר, בפרט בירושלים. הן כללו פיצוץ בניין המוסדות הלאומיים, משרדי מערכת העיתון ה"פלאסטיין פוסט" ובתים מספר ברחוב בן-יהודה. בינואר 1948 נכנס לארץ-ישראל כוח מתנדבים ערבי בפיקודו של פאוזי אל-קאוקג'י ונטל לידיה את השליטה על האזור הערבי בצפון. מתנדבים אחרים, בעיקר מקרב "האחים המוסלמים" במצרים, נכנסו לאזור חברון-בית-לחם בדרום. הכוח של קאוקג'י - "צבא הישע" - מנה בינואר כ-2,000 איש והגיע באפריל, לפי האומדנים, לכדי 5,000 עד 8,000 איש. כוח זה שיגר קצינים ויחידות קטנות לערים כמו חיפה ויפו, שהיו צפויות לכיבוש על-ידי היהודים, ותקף יישובים יהודיים בצפון (טירת-צבי, משמר-העמק, רמת-יוחנן), אך הצלחתן הצבאית של פעולות אלה היה מוגבל. כמו כן תקף תחבורה יהודית לאורך הכבישים החשובים, בהצליחו לנתק את הקשר בין כמה יישובים מרוחקים (בכללם גוש עציון) לבין ירושלים, בין הנגב לתל-אביב ובין הגליל המערבי לחיפה. התקפות אלה כמעט השיגו הצלחה פוליטית: ב-19 במרס 1948 הציעה ארצות-הברית להטיל על ארץ-ישראל משטר נאמנות זמני של האומות המאוחדות במקום לחלקה.

שלב ב': 1 באפריל - 14 במאי 1948 מסיבות פוליטיות וצבאיות החליט פיקוד ההגנה ליטול את היוזמה כדי לתפוס שליטה על השטחים שהוקצו למדינה היהודית ולהקים קווי קשר יעילים עם היישובים היהודיים שמחוצה להם. "מבצע נחשון" הביא לפתיחתה מחדש של הדרך לירושלים היהודית הנצורה, אם כי רק לפרק זמן קצר. ההגנה כבשה את כל העיר טבריה, שם היו היהודים נצורים בעיר העתיקה (18 באפריל); את חיפה (22 באפריל); את האזור המקשר בין תל-אביב לשכונות מרוחקות בסביבתה; את השכונות קטמון ושיח' ג'ראח בירושלים (שיח' ג'ראח פונתה אחר כך בעקבות אולטימטום בריטי); את הגליל המערבי; את צפת כולה (גם בה היה מצור על הרובע היהודי). התערבות בריטית מנעה את כיבוש יפו בידי כוחות יהודיים (העיר נכנעה במאי).

על אף האופי הלא-סדיר של הלוחמה, אשר, בין היתר, מנע לקיחת שבויים, על-פירוב נשמרו זכויותיהם של התושבים הערבים שלא היו מעורבים בקרבות. בחיפה, למשל, עשו הרשויות היהודיות כמיטב יכולתן למנוע עזיבה המונית של הערבים. במקרים אחרים, כמו זה של דיר-יאסין, כפר ערבי במבואותיה המערביים של ירושלים, אשר נכבשה על-ידי כוחות אצ"ל ולח"י, לא נעשה מאמץ כלשהו למנוע את הריגתם של זקנים, נשים וילדים חפים מפשע - להיפך, אף נטען שההרג נערך במתכוון כדי להאיץ את מנוסת האוכלוסייה הערבית מהארץ. התקפות ערביות אחדות כגון זו על השיירה שירדה מבית-החולים האוניברסיטאי "הדסה" שעל הר הצופים, גרמו לקורבנות רבים, אך לא השיגו שום יתרון אסטרטגי. "צבא ההצלה" של קאוקג'י הובס למעשה בשלב זה. יצירת רצועת טריטוריה רצופה שבשליטה יהודית יעילה תרמה להחלטת נשיא ארצות-הברית להשעות את תוכנית הנאמנות ואפשרה את הכרזת העצמאות של

מדינת ישראל ב-14 במאי 1948.

שלב ג': 15 במאי - 10 ביוני 1948 ב-15 במאי הותקפה תל-אביב על-ידי מטוסים מצריים. התקפה זו היוותה אות לפלישת הצבאות הסדירים של מדינות ערב לשטחה של ישראל. החלטתן המקורית של מדינות ערב היתה לסייע לערביי ארץ-ישראל על-ידי שיגור מתנדבים, כסף, נשק וסיוע לוגיסטי, והצבת צבאותיהן הסדירים לאורך הגבולות - אך לא למטרת פלישה מלאה. החלטה זו שונתה במחצית הראשונה של חודש מאי בניגוד לדעתם של אנשי הצבא. ההחלטה לפלוש לישראל - שהיתה בעיקרה החלטה מצרית - נכפתה, כפי שנמסר, על-ידי המלך פארוק על הממשלה והצבא שלא רצו בכך. מבין השיקולים המצריים לפלוש היה סיכול תוכנית שיוחסה למלך עבדאללה לספח חלקים מארץ-ישראל המערבית. התוכנית המקורית של הצבאות הפולשים, אשר לא תואמה כהלכה, חזתה את תנועת הכוחות המצריים צפונה לעבר תל-אביב, התקדמות הכוחות הסוריים, הלבנוניים והעירקיים לעבר חיפה, וכיבוש הגדה המערבית וירושלים על-ידי הלגיון הערבי הירדני. כניסת חמישה צבאות סדירים למערכה, יצרה עבור ההגנה (צה"ל הוקם רשמית רק ב-27 ביוני), שעדיין לא היו לה ארטילריה, חיל אוויר ושריון, מצב קריטי. הצבא המצרי נע לאורך קו החוף, בתוקפו יישובים יהודיים בדרך, כשהוא עוקף אחדים מהם (נירים, כפר-דרום) וכובש אחרים (ניצנים, יד-מרדכי). הוא נעצר 35 ק"מ בלבד מתל-אביב, בידי כוח בלימה שגויס בחופזה והסתייע במטוסי הקרב הראשונים שהגיעו מצ'כוסלובקיה. הלגיון הערבי כבש את גוש-עציון, את בית-הערבה ואת מפעלי האשלג אשר בקצהו הצפוני של ים-המלח. שני יישובים אחרים, צפונית לירושלים, פונו.

הלגיון נכנס לירושלים שם כבש, אחרי קרב מר, את הרובע היהודי המנותק בעיר העתיקה, אך לא הצליח, למרות ניסיונות חוזרים ונשנים, לחדור למערב העיר. ההגנה לא הצליחה לסלק את הלגיון מלטרון, אשר חלשה על הכביש לירושלים הנצורה. אולם נסללה דרך אלטרנטיבית - "כביש בורמה" - אשר באמצעותה ניצלה העיר מרעב וכניעה בשל המחסור במזון, בנשק ובתחמושת. הצבא הסורי כבש את מסדה ושער-הגולן, דרומית לים-כינרת, אך נבלם בשערי דגניה על-ידי "בקבוקי מולוטוב" מתוצרת בית וכלי ארטילריה ללא כוונת שהגיעו מצרפת. לאחר מכן פנו הסורים צפונה ותפסו ראש גשר מערבית לנהר הירדן במשמר-הירדן. הצבא הלבנוני כבש את מלכיה, אולם לאחר מכן כמעט שלא נטל עוד חלק בפעולות התקפה. בראשית יוני איבדה מתקפת המחץ הערבית את יתרונה, והתקוות לנצחון מהיר התפוגגו. עם זאת סבלו הכוחות של ישראל פגיעות כבדות. עלכן אין להתפלא, ששני הצדדים קיבלו ברגשות של הקלה את החלטת מועצת הביטחון, שקראה להפוגה של 28 יום בקרבות. ההפוגה נכנסה לתוקף ב-10 ביוני 1948.

שלב ד': 10 ביוני - 18 ביולי 1948 כאשר התחדשו הקרבות ב-8 ביולי, היה

המצב שונה. ציוד כבד, שנרכש לפני קום המדינה אך הובא לארץ רק אחרי סיום המנדט הבריטי, נקלט על-ידי צה"ל. המבנה הארגוני והמבצעי של יחידות הצבא שונה. ישראל נטלה את היוזמה בצפון. "מבצע דקל" הביא לידי כיבוש הגליל התחתון, כולל נצרת, אולם "מבצע ברוש" הצליח רק חלקית לצמצם את ראש הגשר הסורי ליד משמר-הירדן. בחזית המרכזית הביא "מבצע דני" לכיבוש רמלה ולוד (כולל נמל התעופה החיוני) מידי הלגיון הערבי. השלב השני של המבצע נועד לכיבוש לטרון ורמאללה ויצירת פרוזדור רחב יותר לירושלים, אך הניסיון נכשל. בירושלים נכשל גם ניסיון לכבוש את העיר העתיקה ועל אף קרבות מרים בגזרות שונות לא חלו שינויים ממשיים בקווים. בדרום הצליחו המצרים שוב לסגור את הכביש הראשי לנגב. קרב כבד התחולל סביב קיבוץ נגבה, בקרבת כביש הרוחב מן החוף אל הר חברון, אולם נפתחה דרך אלטרנטיבית, ששימשה בשעות הלילה לתחבורה יהודית בין הצפון והדרום, בעוד הדרך המזרחית-מערבית שחצתה אותה, שימשה את הכוחות המצריים בשעות היום. היוזמה עברה עכשיו לידי ישראל, ובאמצעות הנציג הבריטי במועצת הביטחון, ביקשו הערבים הפוגה לזמן בלתי מוגבל. הפוגה זו נכנסה לתוקפה לאחר 10 ימי קרבות, ב-18 ביולי.

שלב ה': 19 ביולי - 5 בינואר 1949 במהלך ההפוגה השנייה עשה הרוזן ברנדוט - המתווך מטעם האו"ם - מאמץ להשיג פתרון מדיני, שלא הוכתר בהצלחה. בינתיים הקימה מדינת ישראל צבא של יותר מ-100,000 איש, כשכל אדם שישי במדינה מגויס. בעקבות ניסיונות המצרים לנתק את הנגב והצעתו של ברנאדוט להוציא את הנגב מתחום המדינה היהודית, הצליח צה"ל ב-15 באוקטובר בפעולה מהירה ("מבצע יואב") לפתוח את הכביש לדרום ולכבוש את באר-שבע ב-21 באוקטובר. הכוחות המצריים בהר חברון ובמבואותיה הדרומיים של ירושלים היו עתה מנותקים

מבסיסיהם. ב"מבצע אל-ההר" הרחיב צה"ל את הפרוזדור הצר והבלתי בטוח לירושלים לצד דרום. הכוחות הבלתי סדירים הערביים, אשר מעולם לא הסכימו להפוגה, המשיכו בינתיים בפעולות הטרדה נגד יישובים וכוחות יהודיים בצפון. התקפת הנגד הישראלית, "מבצע חירם" (29-31 באוקטובר), הביא לכיבוש הגליל העליון באמצעות תנועת מלקחיים מצפת במזרח ומחוף הים במערב. כן נכבש חלק משטח לבנון הסמוך לגליל העליון, "מבצע חורב" (בדצמבר) נועד לגרש את שארית הכוחות המצריים מהארץ. כוחות צה"ל התקדמו דרומה דרך המדבר אל כפר עוג'ה שבגבול ולתוך סיני, בכובשם את אבו-עגילה ובהגיעם אל הים דרומית לרצועת-עזה. לחץ אמריקני-בריטי משותף אילץ את ישראל לסגת מחצי האי סיני, אך כוחותיה נערכו מחדש מזרחית לגבול עזה. עתה, כאשר הכוחות המצריים ברצועת-עזה היו בסכנת ניתוק והדרכים לעבר מצרים נשארו ללא הגנה, הסכימה מצרים, ב-5 בינואר 1949, לנהל משא-ומתן להסכם שביתת נשק - דבר שנתבע על-ידי מועצת הביטחון כבר ב-16 בנובמבר. הפוגה חדשה נכנסה לתוקף ב-7 בינואר, כאשר